

Септември, Пазарджик и т. н. Друга част от тях обаче се бяха върнали временно към вековния катунарски начин на живот край строително-ремонтния обект. По поляните край един малък десен приток на река Марица, на запад от село Габровица, беше разгърнат истински цигански табор - със съответните каруци, закрити с платнища, със запалените огньове край тях, със съответните шумни групи от жени и деца. Понякога наблюдателните пътници виждаха за миг от влаковете този табор и говореха за него като за нещо "старо" и "забравено". Естествено, след завършването на планирания ремонт на железопътната линия циганският табор "изчезна" - сякаш никога не е бил там.

Подобни примери могат да се дадат и за други места из страната във връзка с някои обекти на строителството (жилищно, язовирно, железопътно и т. н.), на които обаче аз няма да отделям място, тъй като и посоченият пример е достатъчен за потвърждение на формулираната по-горе теза.

* * *

Към двете големи групи цигани у нас (чергаруващи и отседнали) някои автори обособяват още една - тази на т. нар. **влахички цигани (влахове, лахории и др.)**. Такава позиция имат и авторите на "Беседи за...", когато пишат: "Следващото голямо подразделение на циганите в България са така наречените **влахички (влахове, лахо, лахории)**. По-голямата част от тях до началото на нашия век са били чергаруващи. Делили са се вътрешно на групи според упражняваните занаяти: гребенари, калбурджии (ситари, решетари), кошничари, загунджии и др. Първоначално те са били християни, но по-късно част от тях променят религията си. Понастоящем в повечето случаи те са забравили традиционните си професии и груповото си деление и са се влели в общността на дискане рома или хорохане рома. Въпреки това приобщаване те и до днес пазят своя специфичен диалект и някои елементи от традиционната си култура."⁶⁷

Струва ми се, че този подход на типологизиране на ци-

⁶⁷ "Беседи за...", с. 15.